

EDUARD
HUIDAN

R de la
RRROMÂN

*Portret de Marin Sorescu,
februarie 1994, Boon*

EDUARD HUIDAN

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, născut la Brașov, 21 septembrie 1949. Absolvent al Liceului „Andrei Șaguna” din Brașov și al Universității București, Facultatea de Filologie.

A practicat profesia de ziarist, la „Drum Nou” Brașov, „Gazeta de Transilvania”, avînd numeroase colaborări la publicații din România și străinătate.

Director al „Gazetei de Transilvania” în perioada 1990–2009.

Debut literar în revista „Luceafărul” (1978). Cărți publicate: „Trandafirul de plastic” (1983, Editura „Albatros”); „Linia” (1984, Editura „Cartea Românească”); „Numele jocului” (1986, Editura „Cartea Românească”); „Fotografii mișcate” (1991, Editura „Cartea Românească”); „Eroul nostru” (1996, Editura „Luceafărul”); „Ne-am tuns, ne-am uns” (2008, Editura KronArt).

Romanele „Fotografii mișcate” și „Eroul nostru” au luat Premiul Uniunii Scriitorilor, filiala Brașov.

A fost (între 1996 – 2009), membru al Consiliului de Administrație al Asociației Mondiale a Ziarelor (World Association of Newspapers) fiind primul român ales în această funcție (Washington, 1996). Membru al primului Consiliu al Uniunii Scriitorilor din România, după 1989, vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști, etc.

Distins cu „Diploma de onoare” a Uniunii Ziariștilor Profesioniști pentru întreaga activitate publicistică, “Ordinul ziariștilor”, clasa I, Medalia de Aur a Academiei de Litere a Braziliei, premii media, pentru editorial, talk-show și activitatea publicistică în general. Premiul I la Bienala Umorului, 1988.

A fost decorat cu „Meritul Cultural” în Grad de Cavaler.

Participări la reuniuni internaționale, inclusiv în calitate de raportor al WAN, al Media Task Force etc., călătorii de studii și documentare în Marea Britanie, Franța, Germania, Italia, Spania, Rusia, S.U.A., Brazilia, Japonia, China, Maroc, Turcia, Siria, Liban, Africa de Sud, Suedia ș. a.

CUPRINS

9	CAPRA VECINULUI
10	CORUPȚIE DE LIGA MARE
12	TRASUL ÎN POZĂ
15	DUȘMĂNIA PE MUNCĂ...
17	POPULAȚIA CARE NU POATE DEVENI POPOR
20	BRALLYWOODUL RATAT
23	PIERDUT SUVERANITATE. DECLAR NULĂ.
26	IMPOZITAREA „TALENTOȘILOR”
29	DORUL, DUREREA DE A FI DEPARTE...
32	„E GREU LIMBA ROMÂNĂ!”
35	NOI NU MAI VREM PĂMÎNT!
38	„PENTRU CĂ NE-A VĂZUT ROMÂNI...”
41	DE LA SOLDATUL LA MERCENARUL ROMÂN
45	FRICA
48	MAIMUȚĂRELI MONARHISTE
51	DE LA BÎRFĂ LA DELAȚIUNE

- 54 O ȚARĂ CA AFARĂ?
- 57 CINE (MAI) ARE CARTE?
- 60 AȘTEPTÎNDU-ȚI PE AMERICANI...
- 63 VOTUL ȘI ANAFABETISMUL CIVIC
- 66 NOUA BURGHEZIE...
- 71 OSCIORUL PROVIDENȚIAL
- 77 ȘI CINE ÎȚI VA PĂZI PE PAZNICI?
- 83 DEMOCRAȚIA, UN LUX...
- 86 RANGOFILIA
- 91 BANUL
- 97 RRROMÂNUL S-A NĂSCUT SRIITOR
- 102 VEȘNICA AMÎNARE
- 106 NOI UITĂM ȘI IERTĂM
- 110 CÎND BOGĂTANII SE SMIORCĂIE...
- 115 OPȚIUNI POLITICE EMOȚIONALE
- 120 EXPORT DE SCLAVI
- 127 RRROMÂNUL LA VOLAN
- 132 FOAMEA
- 140 DISOLUȚIA AUTORITĂȚII
- 147 ETALAREA URII
- 152 DACĂ VREI SĂ O DUCI BINE, FĂ-ȚE MITINGIST!
- 159 ÎN AȘTEPTAREA FIILOR RĂTĂCITORI
- 169 „SĂ FIE PRIMIT!”

- 176 ROMÂNUL A RĂMAS DOAR IEFTIN
- 182 ȘCOALA CARE PRODUCE TÎMPIȚI
- 189 SINUCIGAȘI ȘI... „SINUCIȘI”
- 195 „TUNARI” ȘI CIORDITORI
- 202 LA FOTBAL, CA ÎN VIAȚĂ...
- 211 „ĂȘTIA SĂ CREDE EUROPENII!”
- 219 MAȚUL
- 228 „BUNĂ PENTRU ROMÂNIA”
- 239 VIOLAREA CONSTITUȚIEI
- 246 BĂTRÎNII
- 253 MODELE
- 258 UN POPOR BOLNAV,
CARE VORBEȘTE MULT LA TELEFON
- 261 IMPOSIBILA SINCRONIZARE...
- 265 ÎNTRE CAPRA VECINULUI ȘI OAIA NAȚIUNII

CAPRA VECINULUI

Citesc că, undeva în India, a fost arestată o capră. Capra vecinului, cum am zice noi, românii. Vecinul stăpînului caprei, un „birocrat” – ăsta e tare la ei! – a reclamat animalul că i-a stricat grădina. Poliția, hop, cu cătușele pe capră! Mă rog, ulterior, l-au umflat și pe stăpîn.

Revenind la noi, unde „Să-i moară capra vecinului!” face parte din filosofia de viață mioritică, realizez că, în ultimii ani, i-am depășit pe toți, inclusiv pe indienii cei corupți, care manipulează și comandă instituțiile, corupte și ele, puse în slujba mai-marilor zilei. Astfel, românul a trecut cu invidia, delațiunea, șantajul, minciuna, violența etc. peste arestarea... caprei. El vrea, direct și brutal, fără echivoc, nu moartea bietului animal – pe vremuri, un simbol al sărăciei, pe la țară dar și prin zona „rurală” a unor orașe „încremenite”... – ci ARESTAREA STĂPÎNULUI! Drept care, pune în mișcare întreg „aparatul” de represiune – fiecare, desigur, după „putirînță” și poziția în sistem – care, fiind unul bine „dresat” în asemenea întreprinderi, acționează „scrofulos” la datorie. Cu asta se rezolvă „problema”. Și se arată „prostimii” dar și adversarilor politici, din business, din cultură, din sport, din peisajul interlop sau al găștilor de cartier... tuturor celor care încearcă să facă ceva, să fie altfel, cine sînt JUPÎNII...

CORUPȚIE DE LIGA MARE

Ce or mai fi rîs corupției noștri cînd au citit cum în Parlamentul Marii Britanii a fost mare scandal cînd s-a descoperit că o deputată a decontat 87 de eurocenți – mergem pe euro, că tot au „brexít” – pentru două conserve de mîncare pentru cîini! În paranteză fie spus, știu un așa zis scriitor român „neînțeles” care – înainte, de a alege să emigreze în Germania – după lambada din ’89, mînca, în public, ostentativ, hrană pentru cîini, desigur „Gourmet”. Sau ce s-or fi distrat aflînd că un alt deputat a plătit din banii contribuabililor un muncitor care i-a schimbat 25 de becuri acasă? Ca să nu mai vorbesc de altul, care a cheltuit din buget pentru un „specialist” care i-a plantat flori, tot la domiciliu... Mai țineți minte, și pe nevasta lui Blair au prins-o făcînd blatul pe tren... Asta este! La noi, cheltuieli din acestea „de 2 euro”, cum „măsoară” o „ministresă”, cam toantă dar tupeistă, parașutată de la Bruxelles, nici nu se pun. Nici măcar la vreun consilier local de comună... Pînă și „ungureanul”, zis Unguent, de la externe le-a dat clase cu parfumuri, vită de Kobe, deodorante, băuturi una și una, unguente, bețișoare de urechi etc., în cantități „corespunzătoare”, achiziționate din banii „noștri”. Chiar dacă nevasta, stipendiată de o firmă austriacă (!?!), aducea destul acasă.

Desigur, a fost „un mic copil” față de cei dovediți corupți, cu milioane de euroi, terenuri, vile – mă rog, și câte 6 case – mașini, yahturi, condomenii, apartamente de lux sau căsoaie de neamuri proaste la Miami, Nisa, New York, Monaco, Como, cu hoteluri prin Dubai și bani prin toate paradisurile bancare... Clienții mărcilor „en vogue”, ai marilor magazine de la Paris, Milano etc. Țștia sînt cei care, față de „amărășteni” de deputați englezoi, joacă în liga mare... Joacă și nu pășesc nimic. Nimeni nu le ia jucăriile. Rușine nu au. Cel mult, dispreț față de „calicii” care alimentează bugetul sau, după cum spunea un președinte îmbogățit din meditații, față de cei fără noroc.

Acum, este de înțeles, rromânul este, ca și alții, de altfel, coruptibil. Diferă doar... prețul.

Jose Saramago, care a scris mult despre corupția de modă englezească, făcea o propunere senzațională: să se angajeze un Robin Hood, care să prade săracii și să dea banii aleșilor și bogaților „să aibă de cheltuială”. Ce ați zice și la noi de un Iancu Jianu, Toma Alimoș sau... care să ia de la săraci și să dea la bogați? Deocamdată, rolul acesta îi revine SISTEMULUI... Ar fi bun și un haiduc...

TRASUL ÎN POZĂ

Mulți fraieri, naivi, rrrromâni, ca să zic așa, au căzut pe posterior aflînd că președintele imobiliar Iohannis s-a tras în poză cu Obama! Ceea ce se întîmplă cu oameni de rînd, ca să zic așa, de sute de ori, în unele zile. În paranteză fie spus, aceste poze pentru pus acasă pe perete, ca la frizerie, aduc uneori și venituri. Astfel, ca să mă întorc în timp, la Vatican o fotografie cu Papa Ioan Paul costa 10 dolari... Erau zile în care făcea cîteva sute mi-a spus ofițerul de presă care m-a întrebat, ca și pe ceilalți membri ai delegației World Association of Newspapers, dacă vreau și eu. Am vrut toți, era un personaj intrat în istorie. Altfel, de la Clinton la Mandela, trecînd prin mulți conducători cu care, „la grămadă”, am avut șansa să mă întîlnesc, de obicei împreună cu colegii din boardul WAN, președinți – la cel al Libanului am fost chiar la instalare – iar cu cancelarul Schröder am avut un dejun informal – premieri, membri ai caselor regale – cu prințul moștenitor al Japoniei – cu primari – cel al Berlinului, al New Yorkului, Londrei, Cape Townului, Amsterdamului, de exemplu – șefi ai instituțiilor internaționale etc. Toți au acceptat, dacă au fost solicitați, să se fotografieze, precizez, gratis... Pentru albumele de familie, private, așa, ca o piedică în calea uitării...

Iohannis, ud de fericire, abordat de ziariștii rrrromâni, care, firesc, l-au întrebat ce a discutat cu Obama cît timp și-au arătat „porțelanul” la fotografi, a dat un răspuns care merită consemnat: „Am schimbat cîteva propoziții.” La insistența presei noastre „aliniată” a binevoit să adauge: „Mi-a plăcut. M-a felicitat pentru parteneriaul nostru cu S.U.A. ...”. Apoi a urmat un președinte din Africa... apoi, mă rog, ce a mai cuprins protocolul și ce a mai încăput pe lîngă...

Nu e o problemă, așa se întîmplă la întîlnirile unde se adună șefi de state și guverne fără o ierarhizare anume, adică „democratic”... În fond, așa s-a pozat și Iliescu cu Bush, la deschiderea Sesiunii ONU de după 11 septembrie, iar imaginile cu Băsescu alergînd de colo colo, la Bruxelles, New York, Berlin etc., ca să se vadă la televizor și să mai facă o fotografie sînt deja secvențe de „Stan și Bran”. S-a adăugat și Dragnea năvălind peste Trump la micul dejun, probabil pentru a plusa, cu 2 la sută din buget, pentru Armată, adică achiziții de tehnică militară de la știm ce firme și la a cîta mînă... Aici, problema este alta: rrrromânii au aflat că „Mutălăul” face propoziții. El, minune, VORBEȘTE! În PROPOZIȚII! Ana are mere. Werner are case... ș.a.m.d. E de imaginat discuția în propoziții cu Obama! „Eu, Iohannis!”, „Hello!”, „Mulțumesc primit!”, „Felicitări parteneriat.”, „Mul-țu-mesc... Pot poza cu tine?” „Yes, yes...!” „Pas cu pas”, Klaus Werner Iohannis va ajunge să vorbească și în fraze. Cum își dorea și Eba, zisă „Marihua-na”, cînd, în emisia ei semioligofrenă, anunța „boborul” care a trimis-o la Bruxelles să îl reprezinte, că își dorește să vorbească și ea în FRAZE, ca domnul BOC! Cu perseverență, pas cu pas, se poate. În fond primii pași au fost făcuți! Mai greu va fi însă cu GÎNDITUL ÎN FRAZE... Și mai ales rapid... Cum se știe, inteligența este capacitatea de adaptare rapidă la orice situație. Evident, cu găsirea de soluții... Cît despre al-

bumul cu fotografii „blitz”, în compania unor celebrități de tot felul, nicio problemă! Gratis sau contra-cost el se poate „îngrășa” cît dorește posesorul. Ocazii vor fi, desigur, nenumărate. De altfel, așa cum procedează mulți amatori de „o fotografie cu...”, Iohannis poate să recurgă și la „selfiuri”! Ca și alți românii – de la politicieni pînă la țoapele parvenite – care vor să se împăuneze și să se legitimeze cu „relațiile” lor internaționale. Cu președinți, premieri, parlamentari, demnitari, papi, patriarhi, cîntăreți, actori, scriitori, pictori, manechine, fotbaliști etc., etalînd zîmbete largi și udîndu-se de fericire dacă pot surprinde și un contact fizic, o bătaie pe umăr, o strîngere de mîină, o poziție „șold la șold”, cum traducea un imbecil la scurta vizită a unui președinte american la București.

Cum spune Rache, un simpatic și foarte bun fotograf profesionist, „O poză face cît o mie de cuvinte”, chiar dacă, practic, un altfel de contact, de dialog – mai ales că ai noștri vorbesc, în general, ca maimuțele, dînd din mîini – că de schimb de idei nici nu poate fi vorba, nu a existat. Un zîmbet mecanic. Țac! Și... gata... Da, dar fotografia poate fi pusă pe „făisbuuk”, pe blog, poate fi arătată la televizor, trimisă la reviste, atîrnată în birou sau în living, arătată prietenilor, colegilor (invidioși), alegătorilor sau cui mai trebuie, dacă e cazul... Pentru notorietate sau vreun, favor, pentru un mic trafic de influență... Și, desigur, pentru propriul „orgoliu”... Așa că, „Zîmbiți, vă rog!” „Ha, ha, ha, ha!” „Ei, nici chiar așa!”

DUȘMĂNIA PE MUNCĂ...

Avem tot felul de ziceri prin care, noi, românii ne „deconspirăm” dușmănia pe muncă. „Munca l-a făcut pe om dar nici lenea nu l-a omorât.” „Cine muncește, nu are timp să câștige.” „Dragostea de muncă au inventat-o leneșii.” „Munca e scârboasă.” Fiecare crede că „i se cade, i se cuvine”, cum scria cândva, între războaie, Mihail Manoilescu. Cel care observa și că burghezia noastră nu are generozitate, nu are caracter, nu are ținută... Tot el remarca admirația românului pentru omul „care știe să trăiască”, pentru „băiatul de viață” și compara preocuparea pentru cheltuială, satisfacții, pentru prezent, cu cea a occidentalului pentru agonisire, siguranță, viitor... „De câte ori poate, românul se aruncă spre îmbrăcăminte de mătase, spre case frumos mobilate și mai ales spre automobile...”, mai constata Manoilescu, evident, la nivelul „aspirațiilor” de atunci...

Să fie această dușmănie pe muncă – nu mai aduc exemple, mai ales din lumea comunistă a omogenizării și a „acordului global”, le cunoaște toată lumea, s-ar putea alcătui un dicționar – o marcă doar a românului? Avînd în vedere că, după '89, de multe ori mi-a fost dat să fiu întrebat, chiar de către intelectuali, în străinătate, în Occident, în special, dacă sîntem slavi, m-am dus și eu la Dostoievski. Și am căutat prin fișe ceva citate, să văd de unde asemănarea. „Uneori, îmi vine să

cred în mod serios că bucuria de a munci este o invenție a trîntorilor, desigur, a celor virtuoși...”, „... nicăieri n-ai să găsești atîția oameni cărora să le placă trîndăvia, ca în mijlocul poporului care muncește neîncetat.”... scria marele prozator în romanul „Adolescentul”. Și ar mai fi citate dinspre... est... Și nu numai din zona slavă!

Acum însă – cînd se probează încă o dată că orice civilizație se prăbușește din interior – constat că dușmănia pe muncă s-a transferat și spre Occident. Că tinerii nu mai vor să muncească se vede din... avion. Dar și cei maturi o fac în silă, bombănind continuu... De fapt, mergînd mai adînc în istoria nu prea îndepărtată, iată ce scria Freud, după nefericita sa vizită în S.U.A., de la începutul secolului trecut:”... (America) scoate la iveală tot ce e mai rău în oameni – cruzimea, ambiția, primitivismul. Sînt prea mulți bani. Văd puritanismul pentru care e celebră, e fragil. Se va spulbera în goana după plăcere care tocmai începe. America, mă tem, e o greșeală. O greșeală gigantică, desigur, totuși, o greșeală...” Spre această greșeală a privit omenirea cu poftă crescută pentru plăceri și tot mai puțină apetență pentru... muncă... Dar nici „dragostea” de muncă a americanilor nu mai e ce-a fost cîndva. Ba dimpotrivă! Așa că, cel puțin în această privință, sîntem sincronizați...

P. S. Altfel, merită menționat un slogan manipulator, „MUNCA ÎNNOBILEAZĂ”, și un altul, odios, „ARBEIT MACHT FREI”...

POPULAȚIA CARE NU POATE DEVENI POPOR

Pe la mijlocul anilor '90, într-o discuție cu un distins intelectual român – fugit la începutul anilor '50, cu o carieră remarcabilă, care îl adusese în anturajul unor personalități ale vieții politice internaționale, ale mediului universitar dar și de afaceri – la întrebarea mea privind posibilitatea schimbării condiției acestei țări, a mentalității moștenite sau amprentate, acesta mi-a răspuns cu o glumă amară: „Știi, se spune că într-o afacere, ca să fie corectă, funcțională, trebuie să existe cel puțin doi parteneri. Când e vorba de români doi sînt prea mulți...” A încercat cîte ceva dar a renunțat repede și și-a văzut de viața lui, desfășurată într-o zonă de normalitate, unde cuvîntul e cuvînt iar spiritul de echipă funcționează.

„Românii sînt la fel de buni ca alții dar nu știu și probabil nu pot să lucreze în echipă! Nu te poți baza pe ei...”, îmi spunea unul dintre conducătorii unei echipe de fotbal de top din campionatul Angliei... Cum la fotbal e ca în viață – și invers – nu l-am contrazis. Oricum, niciun jucător român nu a făcut mare brînză în Anglia, unii au clacat chiar lamentabil din toate punctele de vedere, fotbalistic, moral, economic etc.

Lucrul în echipă, de la doi români care vor să facă ceva împreună, pînă la ceea ce am vrea să se numească – dar și

să fie – poporul român... Cel care se laudă, prin conducători, intelectualii săi etc., pînă la inducerea acestei stări în zona oamenilor de rînd, că nu a bătut niciodată, că nu a ocupat, că nu a asuprit etc. pe nimeni... Un destin „mioritic”, lipsit de glorie, din care a rezultat o stare de umilință dar și strategii de supraviețuire imorale.

Otto Eduard Leopold prinț von Bismark afirma că „A fi român nu este o naționalitate ci o profesie.” Desigur, românii vor sări în sus, în marea majoritate. Alții vor invoca povestea cu „RRRomânul nu pierе”. Oricum lumea se va ofusca învinuindu-i pe alții de starea noastră... Iată însă ce se scria într-un raport – sinteză german, care poate fi consultat la Arhivele Naționale ale României, Fondul de microfilme S.U.A., rola 258, cadrul 1405523: „... Putem astfel vedea că există aici substanțe ale unei rase vrednice. Este însă îndoielnic că acestea sînt destul de puternice pentru a crea un stat și a transforma o populație într-un popor...” Scurt, fără comentarii. Și alt citat edificator: „... populația României nu este una ambițioasă... în mod oriental slav se mulțumește cu astîmpărarea foamei în loc să se străduiască să își asigure toate cele necesare...” Iată, după atîtea decenii, vine un neica nimeni, ministru la Agricultură, funcționăraș pe la Bruxelles, inginer forjor de meserie, și ne ceartă că mîncăm toate gunoaiile vărsate de Occident! În concluzie, raportul – despre care voi mai scrie – arată: „Cît despre viitorul României, lucrurile sînt spuse: o colonie furnizoare de materii prime și de forță de muncă...” O populație „a cărei forță de muncă lenevește”... „obișnuită de a răbda foamea”, ca să închei referirile la acest raport, valabil și astăzi.

Drumul de la populație la popor? Greu, aproape imposibil dacă privim în istorie dar și la prezent. Iată, în urma dezvăluirilor din dosarele „Panama”, președinți, premieri, politicieni

de vîrf cad ca popicele. Mă opresc la un exemplu. Islanda. O țară minusculă dar islandezii sunt un popor, nu o populație. Cînd cu criza, poporul a ieșit în stradă și nu a plecat pînă cînd premierul demisionat nu a fost inculpat – acum e condamnat – iar statul a refuzat să sprijine băncile străine – lacome, au zis islandezii – în acoperirea pierderilor! Acum, poporul islandez e din nou pe baricade. În „speța” Panama. Premierul, fără să fie dovedit vinovat dar cu bani în paradisul fiscal, a demisionat. Guvernul trebuie să plece. Simplu, cu solidaritate, în echipă aș spune... La noi, nicio mișcare. Manipulatorii care au inventat, în urma unei tragedii, „frumoșii tineri” care au schimbat Guvernul, la o comandă din afara țării, nu sînt interesați iar populația mioritică, mereu veselă – nu știu de ce – dospește în continuare. Înghițind orice! Ieșitul în stradă? „Rezistența”? Doar la... comandă!

BRALLYWOODUL RATAT

Pe vechea Stradă a Porții, acum Republicii, din Brașov, au năvălit indienii de la Bollywood. Se trag cadrele unui nou film indian. Echipa lucrează profesionist. Fără prea mare gălăgie. Sînt mulțumiți de ceea ce le oferă Brașovul. Cadru natural, arhitectură... romantism, îmi spune unul dintre ei. Au mai filmat aici. Și în Poiană... Vor mai veni. Ar și monta aici dar nu sînt condiții... Ca de obicei, cum se spunea încă dinainte de '89, noi cu caii, ei cu actorii, ...cu gloria... cu banii...

Secvența cu indieni mi-a adus în minte o întîmplare de la începutul anilor '70, ai secolului trecut. Era o perioadă de deschidere. Nea Nicu nu apucase să facă vizitele în China și Coreea, să lanseze celebrele „teze” care au dus cultura română în mlaștina realismului socialist, a „oglindirii” succeselor – acum, „succesuri” – și a formării „omului nou”... Că și după aceea „cotitură” literatura, filmul, artele plastice, muzica au dat, cu sacrificii și umilințe, cu riscuri pentru creatori, opere de valoare, este o altă poveste... Revenind însă la acea întîmplare, relatată de una dintre „tovarășele” – nu chiar una cu bocanci și cu coc – responsabile în cultura locală, pot trage concluzia că Brașovul a ratat o șansă imensă. Scurt, în România figurau, pe hîrtie, nu au fost niciodată operaționale toate, vreo cinci case de filme. Cineva – din păcate, nu „tovarășul” sau „tovarășa”,

căci atunci altul era rezultatul – a venit cu ideea ca una dintre casele de film... virtuale să fie plasată la Brașov. Se turnaseră în zonă destule filme românești, străine, chiar superproducții, natura și arhitectura erau aceleași, așa că argumentele nu lipseau. Liderii locali – culmea! – au fost, însă, de altă părere, care, rezumată, suna cam așa: „Tovarăși, Brașovul este un oraș muncitoresc, cu alte priorități. Noi facem camioane, tractoare, rulmenți...”

Cu asta s-a pus cruce unei idei care putea fi extrem de productivă și aducătoare de notorietate pentru Brașov. Filmul românesc dăduse câteva opere de primă mână! Îmi amintesc cum coada la „Reconstituirea” lui Pintilie începea la cinematograful Luceafărul, pe Magheru și se întindea pînă pe la Biserica Rusă. Ciulei, cu „Pădurea spînzuraților”, luase un premiu la Cannes, nume ca Mircea Daneliuc, Alexa Visarion – din cauza unei cronici la „Înghițitorul de săbii” mi s-a luat rubrica din revista ASTRA – Sergiu Nicolaescu – să nu uităm că „Mihai Viteazul” este considerat unul dintre cele 100 de filme cele mai valoroase din istoria cinematografului – Gopo și alții se afirmaseră sau urmau să strălucească, atît cît le-a permis condiția de rrrromâni, într-o țară care, ca și acum, ne prefera... proști.

Acum Brașovul nu mai produce nici camioane, nici tractoare, nici rulmenți, nici scule, nici... Este un oraș frumos dar plictisitor, cum spunea o doamnă, primar interimar la Sibiu... Ar fi putut fi un BRALLYWOOD? Cine știe... Oricum, o șansă – ca multe altele – a fost ratată! Cu „mîndrie muncitorească”...

Cultural, fostul oraș industrial rămîne o fundătură. Cu conducători semi și sfertodocti – nu chiar analfabeți, ca în anii ’50... – nu are nicio șansă de schimbare. Iar faptul că a pierdut cursa pentru calitatea de Capitală Europeană a Culturii,

înainte de a începe de fapt, nu reprezintă o surpriză... Și nici măcar o adevărată „capitală a distracțiilor”, cum o vor vremelnicii șefi ai administrației, iubitori de crîșme, terase, cluburi, manele de tot felul, lucruri ușoare etc. nu este...

PIERDUT SUVERANITATE. DECLAR NULĂ.

Cînd scriu aceste rînduri, în Serbia sînt prezente trupe rusești, tehnică militară, în vederea unor exerciții comune. Vor fi acțiuni de anvergură, inclusiv cu trupe rusești aeropurtate. Deci, acum avem rușii și la vest. Marea Neagră, unde pînă și bulgarii ne-au întors spatele cu dispreț cînd au auzit de o virtuală – și iluzorie – forță navală militară comună, pare să devină, previzibil, după lovitura de stat avînd ca țintă regimul Erdogan și arestarea celor doi piloți care au doborât avionul rusec, un lac ruso-turc. Legat de Moldova, ambasadorul S.U.A., Pettit, nu de capul lui, ne-a spus să ne luăm adio și să ne vedem de treabă, confirmînd, ca și neinvitarea României la discuțiile despre viitorul Transnistriei, al Ucrainei etc., că sîntem un fel de „ochi în cărți”, jocurile fiind făcute. Cu Ucraina, o țară care ne-a făcut la fel de mult rău, dacă nu mai mult, ca și rușii, relațiile sînt de fațadă, impuse, iar românii de acolo, călcați în picioare, au fost abandonați practic de regimurile care s-au succedat la București... Ungaria, ca să închid „cestiunea”, jubilează prezentînd poza cu ambasadorul Hans Klemm rînjind cu mîna pe drapelul secuiesc și așteaptă... momentul. Ungaria care, atenție, **NU CEDEAZĂ DIN SUVERANITATE!** Nici pentru UE, nici în beneficiul S.U.A., nici chiar

în favoarea Federației Ruse, cu care, de altfel, are relații foarte bune și garanții de susținere în caz că... Unii strategii militari prognozează o declarație a neutralității, care ar permite Ungariei, pe fondul lașității guvernului care va fi pus „cu mâna”, ca și acum, în România, să „beneficieze” de un scenariu favorabil și să intre, fără a întâmpina rezistență din partea unei armate române distruse în anii în care un președinte iresponsabil ne spunea că nu mai avem dușmani, în Transilvania. Și cu aceasta, punct!

La început s-a jucat cartea, perfidă, a cedării – necesare, spuneau trădătorii – de suveranitate. În paralel, s-a distrus și prăduit tot! Armată, Bănci, Industrie, Agricultură, Sănătate, Învățământ, Resurse naturale etc. A rezultat – prin executarea necondiționată a ordinelor venite din afară și prin disoluția autorității în interior – **PIERDEREA SUVERANITĂȚII!** Priviți hărțile, actuale și cele proiectate într-un viitor nu prea îndepărat. Atît și nimic mai mult.

Și pentru că tot i-am amintit pe sârbi, vecinii noștri cei mai buni, pe care i-am trădat, există o prognoză potrivit căreia, prin acordul „pe sub masă”, vezi Crimeea, nu se vor lavi de nicio problemă cînd își vor realiza provincia istorică Kosovo. Regimentele rusești care au baze la vremelnica graniță știu de ce. TITO, marele erou al celui de-al doilea război mondial, neiertat nici acum de nemți, spunea: „**NU NE TREBUIE CE NU E AL NOSTRU, NU CEDĂM NIMIC DIN CEEA CE E AL NOSTRU!**” Și ceea ce le-a aparținut, leagănul poporului sârb, va fi luat, mai curînd sau mai tîziu, înapoi. Achitarea lui Miloșevici, declarat **NEVINOVAT** de către Tribunalul Internațional pentru Iugoslavia, un om care a plătit cu viața dorința de păstrare a **SUVERANITĂȚII**, anulează, în fond, ceea ce s-a întîmplat cu Kosovo...

Cît despre noi, nu ne vom lua niciodată înapoi CE A FOST ȘI, LEGITIM, ESTE AL NOSTRU. Vom da și ce a mai rămas: Vorba unui președinte abulic, „În România ce-i furat, furat rămîne”. SUVERANITATEA? E pierdută. Și declarată NULĂ.

IMPOZITAREA „TALENTOȘILOR”

Românilor le place să fenteze datoriile, mai ales pe acelea către statul care „trebuie să le dea”. Desigur, impozitele și taxele – americanii zic că de fisc și de moarte nu scapă nimeni – reprezintă un subiect frecvent abordat. Acum, nu mă voi referi la impozitare și taxare, la șmecheri care nu plătesc, la fiscalizările absurde etc. în general, ci doar la un caz care m-a luminat asupra unei atitudini care depășește cadrul subiectului dar spune mult despre modul de a gândi, cu totul și cu totul original, specific românesc, ca să zic așa.

Românul dezbate oriunde și este gata să-și dea cu părerea despre orice, cu o energie și un aplomb demne de cauze mai importante. La și în piață, la cozile care „mai este”, la cafenele, mai nou, la locul de muncă, la saună, cei care își permit, la radio, la televiziune, cei care se trezesc cu un microfon sub nas sau sînt analiști, deontologi, specialiști... mă rog, cam oriunde se nimerește să poată cuvînta... Discuția care m-a determinat să îmi dau și eu cu părerea s-a desfășurat într-un salon de spital – emblematic pentru sistem, cu bolnavi și vizitatori clăie peste grămadă – fiind declanșată de o „doamnă”, plină de aur, zgardă la gît, cercei de i se bălăngănea capul, brățări, ceas corespunzător, cît o ceapă etc. Aceasta, în timp ce, în vizită

fiind, își înfunda bărbatul cu găluște cu prune, după „nește” mici, aduși fierbinți, „Are și diabet, da’ a poftit, că ăștia îl lasă să moară dă foame!”, dîndu-i pe furis și să tragă dintr-o sticloanță, s-a dezlănțuit dintr-odată și cu voce tare, spumegînd de indignare, s-a lansat într-un atac furibund împotriva judecătorilor, procurorilor, celor de la fisc și care or mai fi fost, că era supărată pe toată lumea, pentru că îl chinuie pe un mare manelist, mic de stat dar cu Ferrari și viloi, tîrîndu-l prin tribunale pentru că nu și-a plătit impozitele. Atît le-a trebuit celor de față pentru ca să se dezlănțuie. Mai fiecare și-a adus aminte de cum îl jefuiește statul, mulți se întrebau unde se duc banii, unul chiar fluturînd un pachet cu „pempărși” și o pungă cu medicamente aduse de acasă, opiniile înclinînd decisiv în-spre a „compătimi” cu vedeta, căci cei care încercau să aducă în dezbatere euroii lipiți pe frunte, ceasurile, bijuteriile, viloaiele, mașinile de lux, aroganța chiar, au fost brutal puși la punct de cucoana care declanșase „dezbaterea”. Asta la timida încercare a unui combatant: „Da’ ei de ce să nu plătească?” a răspuns scurt, apăsător „PENTRU CĂ EI CÎNTĂ CU TALENTUL LOR!”

Alte argumente, ale celor mai puțin gălăgioși, care au adus în atenție nume de mari actori, unii trecuți recent, în serie și săraci, la cele veșnice, muzicieni, cîntăreți de operă, artiști plastici, scriitori, au atras o altă „zicere” apăsătoare, agresivă: „Lasă-ne cu milogii ăia care se plîng tot timpul că n-au, că dacă ar avea talent ar arunca lumea cu bani în ei... Să muncească și ei, azi la o nuntă, mîine la un spectacol în piață... la un botez, la alte paranghelii... că ei (adică posesorii de talent) nu refuză pă nimeni... nu fac mofturi intelectuale...”

Aici mi-a venit în minte lumea lui Marin Preda, de a cărei mentalitate – asta este încremenirea acestui popor, chiar dacă pare că s-a mai deșteptat puțin – nu ne putem desprinde, ca

nici de locul rușinos ocupat în Europa, adică ultimul, ținând cont de indicatorii consumului de cultură generală dar și de nivelul de cultură politică și civică. Lumea bietului copil, Niculae, cel care CITEA, ADICĂ NU FĂCEA NIMIC, căruia tatăl îi tăia brutal o încercare de „sensibilizare”: „ȘI DACĂ N-AI SĂ MAI CITEȘTI, CE? „O lume a „talentoșilor” și „talentoaselor” care nu plătesc impozite... ȘI CE? „HAVEM TALENT” și asta ne ajunge...